

найбільший, повинен викликати стурбованість у суспільстві, оскільки він не відповідає природному розподілу інтелектуального потенціалу. З огляду на порівняно низький відсоток студентів, які відраховуються в процесі навчання, інше пояснення може бути пов'язане з недостатньою навчальних програм.

Прийняття єдиного національного рамкового стандарту магістерської кваліфікації дозволило б:

- підвищити конкурентоспроможність працівників шляхом уніфікації професійних вимог різних кваліфікаційних рівнів з орієнтацією на загальноєвропейську Рамку кваліфікацій;
- створити цілісний і прозорий механізм для визнання кваліфікацій, добутих у процесі формального або неформального навчання;
- поліпшити взаємодію ринку праці й ринку освітніх послуг шляхом розмежування їхніх сфер діяльності й відповідальності;
- підсилити мотивацію й результативність самостійного навчання для працездатного населення;
- погодити й розмежувати існуючі системи кваліфікацій, які надаються в сфері професійної освіти;
- підвищити гарантії прозорості процесів одержання, оцінки й визнання кваліфікацій;
- втягнути в процес одержання кваліфікацій роботодавців, профспілки, інші громадські організації;
- гармонізувати національний рамковий стандарт магістерської кваліфікації із системами рамкових кваліфікацій інших країн.

За своєю структурою єдиний національний рамковий стандарт магістерської кваліфікації може складатися з наступних частин:

- Національної рамки кваліфікацій;
- кваліфікаційних рівнів і вимог до них;
- професійних стандартів;
- оцінки й підтвердження кваліфікацій і компетенцій.

Рішення відзначених проблем відновить довіру суспільства до системи вищої освіти нашої країни, професійних здатностей її випускників і може бути основою для впровадження інновацій у науку й економіку підприємства. Адже саме інновації створюють конкурентне середовище, «...де можна людей навчити пізнавати, навчити створювати, навчити працювати навчити спільно мешкати». Це є, по визначенню ЮНЕСКО (Матеріали другої всесвітньої наради з питань вищої освіти, Париж, 2003 р.), місія вищої освіти у третьому тисячоріччі.

*Подкоритова Л.М., к. ю. Н.,
декан юридичного факультету
КЕІ ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

ОСНОВНІ НАПРЯМИ РОБОТИ КАФЕДР ЮРИДИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ ПРИ ПЕРЕХОДІ ВІД ВИКЛАДАННЯ ЮРИДИЧНИХ ДИСЦИПЛІН ДО ОСВОЄННЯ ЮРИДИЧНИХ НАУК

Однією з найважливіших особливостей вищої юридичної освіти є зростання значення компетентності майбутнього фахівця. Сьогодні важливо бути не лише кваліфікованим фахівцем, а й, передусім, компетентним. Компетентність допомагає фахівцеві ефективно вирішувати різноманітні завдання, які стосуються його професійної діяльності.

Компетентнісний підхід у системі освіти має інноваційний характер, і протистоїть системі освіти, яка панувала в радянській педагогіці — “знання — уміння — навички”. Великі зміни в соціальній, інформаційній і технологічній галузі призвели до кризи парадигми освіти, що будувалась лише на передачі знань, умінь і навичок студентам. Сучасне суспільство потребує фахівців не з “механічно” набутими знаннями, а з духовно-особистісним, творчим і науковим досвідом.

Тому однією з задач сучасної юридичної освіти ми вважаємо необхідним формування професійних компетенцій студентів-юристів. Це поняття можливо визначити як динамічну якість випускника юридичного факультету або вузу, яка дозволяє йому здійснювати юридичну діяльність відразу після закінчення строку навчання. Для досягнення цієї мети робота кафедр юридичного факультету КЕІ має бути спрямована на поступовий перехід від викладання дисциплін юридичного фаху до викладання наук. Це дозволить сформувати у студента юриста професійні компетенції, що спираються на наукові знання.

Для забезпечення переходу від викладання дисциплін юридичного фаху до викладання наук необхідно використовувати сучасні освітні технології. До інноваційних технологій відносяться технології систематизації та візуалізованої презентації знань, інформаційні та комунікаційні, розвиваючого навчання, контекстного навчання (Е.Ф. Зеєр, 2009).

Технології систематизації та візуалізованою презентації знань припускають визначення різноманітних зв'язків і відносин між досліджуваними предметами і явищами, їх упорядкування на основі подібності/відмінності, наочне уявлення структурно-функціональних зв'язків і відносин у формі схем, таблиць, малюнків, знаково-символічних моделей.

Інформаційні та комунікаційні технології — навчання, засноване на використанні електронних засобів: комп'ютера, аудіовізуальних засобів. До інформаційних і комунікативних технологій відносяться дистанційне навчання, навчальні програми, мультимедійні технології та ін..

Технології розвиваючого навчання орієнтовані (націлені, спрямовані) на узагальнені знань, умінь, компетенцій, забезпечення суб'єкт-суб'єктної взаємодії всіх учасників професійно-освітнього процесу. До них відносяться розвивальна діагностика, тренінги розвитку та креативності, метод проектів, аналіз нестандартних ситуацій та ін.

Технології контекстного навчання в максимальній мірі моделюють реальну соціально-професійну діяльність. До цієї технології відносяться предметні лекції, семінари-дискусії, аналіз конкретних ситуацій та ін..

Таким чином, вважаємо, що використання сучасних освітніх інноваційних технологій позитивно вплине на процес переходу від викладання дисциплін до освоєння юридичних наук, і формуванню компетентного фахівця-юриста.

*Чеботарьова Г.В., д. ю. н.,
завідувач кафедри спеціальних правових
дисциплін КЕІ ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

ОСОБЛИВОСТІ ЗМІСТУ СУЧАСНОЇ ПАРАДІГМИ ВЗАЄМВІДНОСИН ОСНОВНИХ СУБ'ЄКТІВ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ: ВИКЛАДАЧ-СТУДЕНТ

Потреба у новій освітній парадигмі взаємовідносин основних суб'єктів навчального процесу виникає у зв'язку з необхідністю кардинальних змін у технології освітнього процесу, в способах взаємодії викладача та студентів, у якісному забезпеченні навчання, орієнтованого на студента як вільну і духовну особистість.

Парадигму в освіті можна розуміти як сукупність ключових педагогічних концептуальних положень та ідей, які визначають педагогічні наукові дослідження та визнані педагогічною громадськістю в конкретний період.

Сучасна освітня парадигма, центральною ланкою якої є безперервний розвиток особистості студентів, розглядає систему «викладач — студент», як таку, що постійно розвивається духовну спільність, де викладач не тільки створює оптимальні умови для розвитку позитивних потенцій кожного студента, здатний зацікавити, захопити, але і сам відкритий до нового досвіду, нового знання, постійно розвивається і отримує задоволення від своєї праці. Суть таких взаємовідносин зводиться до того, що студент і викладач є рівноправними учасниками, партнерами освітніх відносин. Такий характер відносин у системі студент-викладач є антиподом традиційних взаємин, у яких викладач, в рамках однополюсного орієнтованої моделі передачі знань, домінує над студентом (Акопов Г.В., Кузьміна Н.В., Л.М. Мітіна, В.А. Сонін та ін.) У рамках же партнерських взаємовідносин передбачається розглядати студента як суб'єктно-цілісну особистість, що прагне до самореалізації своїх можливостей. Отже, при даній формі взаємовідносин, у якій студент стає основним суб'єктом процесу навчання, з'являється позитивний стимул для розвитку творчості та індивідуальності.

У сучасному вузі, результати педагогічної діяльності стають безпосередньо залежні від того, наскільки викладач здатний встановити і організувати партнерські відносини зі студентами. У зв'язку з цим, роль викладача в сучасному вузі як носія конкретної системи знань знижується, але зростає роль викладача як особистості професіонала, яка допомагає студенту через спілкування самому сформуватися як особистість, виробити певну систему цінностей.

Основними факторами, що впливають на ефективність спілкування викладача та студента є: професіоналізм викладача, доброзичливість до студента, загальна культура викладача та студента, а також бажання студента вчитися. Дані фактори є загальними і часто вказуються в психолого-педагогічній літературі. Однак у сучасному вузі вони набувають нового змісту. У свідомості сучасної студентської молоді можна спостерігати заміну суворо, неемоційної, «офіційного» об-